

În data de 2 mai 1997, eu și judecătoarea Pop Blaga Elena am refuzat să pronunțăm în șase cauze (dos. nr. 566/97; 616/97; 617/97; 618/97; 619/97 și 620/97) hotărâri netemeinice și nelegale, care ne-au fost impuse de vicepreședintele de atunci al Tribunalului Bihor – Ioan Bruder. Soluțiile impuse trebuiau să-l favorizeze pe omul de afaceri orădean Pentie Radu Mircea, care în acea zi (2 mai 1997) își planificase să execute Statul Român cu suma de 1 miliard de lei. Acest personaj al lumii interlope „și-a amintit” că nu am pronunțat hotărâri favorabile în cauzele sale (cele impuse de Bruder Ioan) deoarece i-am fi pretins bani și fiindcă nu ne-a dat, de aceea cauzele lui au fost soluționate greșit. Ministerul Justiției a efectuat o anchetă administrativă (**anexele 1 și 2**) prin care a considerat că cele 6 hotărâri pronunțate sunt temeinice și legale, constatându-se cu acea ocazie că Bruder Ioan a impus soluții netemeinice și nelegale, fapt ce a culminat cu sancționarea acestuia de către Consiliul Superior al Magistraturii (vezi dos. nr. 1/1998 al CSM) și obligarea lui să demisioneze din magistratură. (**anexele 1 și 2**).

În septembrie 1998 Pentie a făcut plângere penală împotriva noastră.

La sfârșitul lunii noiembrie 1998, au sosit în Oradea din Zalău, procurorii Valentin Mirișan și Ioan Moldovan, primul a ocupat funcția de procuror general al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Oradea, iar cel de-al doilea a ocupat funcția de șef secție urmărire penală la același parchet. Moldovan Ioan a fost membru al cabinetului Roman (ministrul tineretului). Aceștia, de la sosirea lor în Oradea, uimitor de repede s-au împrietenit cu Pentie Radu Mircea, devenind clienți obișnuiți ai restaurantului cu specific chinezesc, local al acestui om de afaceri. În luna mai 1999, din presa locală (ziarul „Crișana”) am aflat cât de revoltați erau acești procurori pentru ca Dl. Ministru V. Stoica refuzase, cu câteva zile înainte, să dea aviz de cercetare, aviz care a fost solicitat de ei împotriva mea și a judecătoarei Pop Blaga Elena. Se simțeau acești procurori atât de obligați față de acest personaj al lumii interlope orădene?

În cadrul Tribunalului Bihor, pe lângă funcția de judecător o îndeplineam și pe cea de judecător sindic, având în procedura falimentului mai multe societăți, printre care SC Multimec SA Marghita, unde era lichidator Bereczki Iosif și SC Avântul SA Oradea, unde era lichidator Buda-Dindelegan Valeriu – avocat, care era și patronul SC Valda SRL Oradea, societate creditoare la SC Multimec SA Marghita, având creanța cea mai mare (8,9 miliarde lei).

În data de 20 aprilie 2000, lichidatorul Bereczki Iosif mi-a înmănat un „document cumulativ”, cu situația creanțelor achitate până la acea dată, precum și cu situația creanțelor care urmau să fie achitate, specificate la rubrica „sold creanțe la 20.04.2000” (**anexa 3**).

Vă rog să observați că la poziția a doua, în acest document, este menționată societatea Valda Impex SRL Oradea, a cărei administrator era avocatul Buda-Dindelegan Valeriu. Această societate, până în aprilie 1999 a avut calitatea, în procedura lichidării judiciare, de creditor privilegiat, deoarece avea o garanție asupra unui imobil al debitoarei, respectiv asupra cantinei, imobil care a fost vândut în aprilie 1999, moment din care această societate a devenit un simplu creditor chirografar. Datorită privilegiului de care a beneficiat și datorită indicelui de inflație aplicat, creanța acestei societăți a ajuns la valoarea de aproape 9 miliarde de lei.

Din documentul menționat mai sus rezultă că acest creditor a încasat până la data de 20.04.2000 suma de 6.216.800.000 lei și că mai avea de încasat încă 8.907.030.070 lei. Când le-am cerut explicații ce înseamnă aceste sume, deoarece creanța avocatului Buda depășea 9 miliarde lei, atunci mi-au răspuns că trebuie să dau o hotărâre (încheiere) prin care să-i majorez creanța în continuare, datorită privilegiului pe care îl are. Deci ei apreciau că această creanță ar fi ajuns la valoarea de 15 miliarde lei. Le-am explicat că această creanță nu mai era o creanță privilegiată și nu mai putea fi majorată. În cele din urmă, neputându-mă determina să pronunț o astfel de hotărâre, avocatul Buda mi-a spus că de fapt el are dreptul în continuare să beneficieze de penalități din partea societății debitoare, în temeiul contractului pe care l-a încheiat cu aceasta. L-am rugat să-mi prezinte acest contract, deși știam că așa ceva nu este posibil.

A găsit diverse pretexte ca să tot amâne prezentarea acestui act, iar în septembrie 2000 într-un dosar din arhiva Tribunalului am găsit copia acestui contract și constat cu stupeoare că debitoarea încheiase cu avocatul Buda acel contract, dar societatea pe care o reprezenta acest avocat

nu era înregistrată în Registrul Comerțului, avea o denumire asemănătoare cu societatea deținută de acesta dar avea un alt sediu în Oradea. Deci acel contract era lovit de nulitate absolută. I-am arătat acestui avocat ce am descoperit, s-a înfuriat foarte tare și i-am spus că se pare că este vorba de o faptă penală pentru că și-a obținut creanța prin înșelăciune și că se pune problema restituirii către societatea în lichidare judiciară a întregii sume pe care a încasat-o.

De aceea, la data de 17 octombrie 2000 am dispus prin încheiere (**anexa 4**) reducerea creanței societății patronată de acest avocat, la suma de 6.966.800.000, sumă pe care o încasase deja și care ar fi trebuit să fie restituită debitoarei dacă dos. 56/P/2000 ar fi fost soluționat corect de către Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Oradea.

În data de 21 septembrie 2000, am depus la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Oradea o plângere penală împotriva celor doi lichidatori, astfel pe avocatul Buda D.V. l-am acuzat pentru înșelăciune calificată în convenții, fals în declarații și deturnare de fonduri, iar pe Bereczki Iosif l-am acuzat pentru abuz în serviciu contra intereselor persoanelor. Această plângere formează obiectul dos. nr. 56/P/2000 al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Oradea.

Această situație a fost determinată de faptul că la începutul lunii septembrie 2000 am descoperit că Buda D.V. – patronul SC Valda Impex SRL, cu sediul în Oradea str. Andersen nr. 15, în **mod fraudulos** a obținut daune de la SC Multimec SA Marghita și dacă această creanță nu ar fi existat în tabloul de creanțe al acestei societăți, SC Multimec SA nu trebuia să intre în lichidare judiciară și existau toate șansele de reorganizare și salvare a societății și implicit a locurilor de muncă (în jur de 800).

Astfel, în luna decembrie 1991, Buda D.V. și-a înființat o societate comercială cu denumirea SC Valda Impex **Comp** SRL cu sediul în Oradea, **str. Sovata**. La data de 4 noiembrie 1992, Buda D.V., în numele societății SC Valda Impex SRL – cu sediul în Oradea, **str. Andersen** (**anexa 5 – probă indirectă**) a încheiat un contract cu SC Multimec SA Marghita având ca obiect confecționarea unei instalații de îmbuteliat alcool, achitându-se un avans din preț în sumă de 2.500.000 lei. Dar această societate – Valda Impex SRL – cu sediul pe **str. Andersen** a fost înregistrată în Registrul Comerțului Bihor numai la data de **5 august 1993**, deci după 9 luni de la data încheierii contractului. Rezultă că la data de 4 noiembrie 1992, această societate nu exista ca persoană juridică, iar pe cale de consecință contractul din 4 noiembrie 1992 era **NUL**. În temeiul acestui contract și în numele societății contractante, Buda D.V. a promovat o acțiune împotriva SC Multimec SA prin care a solicitat daune pentru nerealizarea obiectului contractului. Acest litigiu s-a încheiat la data de 14 martie 1997, când CSJ a pronunțat o hotărâre prin care a stabilit că pârâta SC Multimec SA datorează reclamantei suma de 409.130.744 lei, cu titlu de daune. Deci nici o instanță nu a observat că acest contract era lovit de nulitate absolută.

În pofida acestei hotărâri, Buda D.V., în calitate de reprezentant al creditoarei SC Valda Impex SRL, la data de 1 aprilie 1997, în procedura lichidării judiciare a SC Multimec SA, a depus o nouă declarație de creanță prin care, **DECLERATIV**, și-a majorat creanța la valoarea de 4.150.000.000 lei (dos. nr. 3521/RL/95 a Tribunalului Bihor).

Total nemulțumit de decizia Curții Supreme de Justiție și **profitând de asemănarea denumirilor celor două societăți ale sale**, Buda D.V., la data de 1 aprilie 1997, a promovat la Tribunalul Bihor o acțiune împotriva SC Multimec SA Marghita **în numele primei sale societăți SC Valda Impex Comp SRL și în temeiul contractului din 4 noiembrie 1992, deși această societate nu era parte în acest contract**. În zadar pârâta s-a apărut invocând excepția lipsei calității procesuale active a reclamantei deoarece nu era parte în contractul încheiat la 4 noiembrie 1992, această excepție a fost respinsă de către instanță fără nici o motivare. Prin acest nou litigiu Buda D.V. a obținut o creanță în valoare de 1.704.438.678 lei. Această jonglerie a făcut-o cu scopul de a nu fi invocată excepția de autoritate de lucru judecat.

În paralel cu plângerea penală formulată împotriva celor doi, am ordonat o expertiză contabilă (**anexa 6**) pentru a afla, în raport cu inventarul societății, ce bunuri s-au vândut, ce bunuri au rămas și ce bunuri lipsesc, deoarece la data de 4 septembrie 2000 (**anexa 7**) când m-am deplasat la sediul Multimec Marghita am constatat lipsa materialelor din depozite (mai ales a unei importante

cantități de bronz de care nu aveam cunoștință că s-ar fi vândut), a mai multor utilaje de mari dimensiuni, bunuri pentru care lichidatorul nu a putut prezenta nici o dovadă că ar fi fost vândute. În plus am constatat că toate construcțiile metalice cu care a fost dotată hala de producție (birouri, pardoseli din tablă de 10 mm grosime) au fost valorificate ca fier vechi la prețul de 300 lei/kg, când pe piață fierul vechi, la acea data, se valorifica la un preț în jur de 1600 lei/kg. Deci era o afacere foarte profitabilă pentru acest lichidator, afacere de care nu era străin nici Buda D.V., mai ales că ei hotărâseră să fie dezmembrate și cele două poduri rulante din hala de producție, utilaje care aveau o greutate de câteva zeci de tone, deși fierul vechi și ruginit, care trebuia valorificat ca atare, zăcea în mijlocul curții societății. În plus, tot în hala de producție, erau parțial demolate și birourile zidite, iar cărămida rezultată din acestea se afla în curs de recuperare, aflând de la muncitorii care lucrau la această operațiune că acest material urma să fie dus acasă la lichidator.

La toate insistențele depuse de mine și de expert (**anexele 8 și 9**), acest lichidator a refuzat să predea inventarul societății precum și actele contabile cu care să dovedească vânzarea bunurilor. Mai mult, în toamna anului 2000, Buda D.V. m-a întâlnit și m-a informat că procurorul Ioan Moldovan „i-a sfătuit” să nu predea nici un act pentru efectuarea expertizei pe care am ordonat-o. Deci acest procuror avea nevoie de cei doi învinuiți (pentru că erau cercetați de parchet) pentru a-i putea folosi drept „unelte” în înscenarea pe care o pune la cale și nu risca să se dovedească de fapt că aceștia sunt infractori de drept comun, pentru că altfel, cuvântul lor n-ar mai fi fost „proba” indubitabilă în ce privește vinovăția mea în fața instanței.

În timp ce Buda D.V. și Bereczki Iosif erau cercetați ca urmare a plângerii penale pe care am depus-o împotriva lor, aceștia au formulat mai multe denunțuri a căror conținut contrastează (acestea sunt dovezi că denunțătorii nu au fost sinceri). După depunerea ultimelor denunțuri (20 noiembrie 2000), la data de 29 noiembrie 2000, în dos. nr. 56/P/2000 (în care au fost cercetați cei doi) procurorul Octavian Crișan a dat soluția de N.D.P (**anexa 10**). Până când nu am intrat în posesia acestei soluții, m-am întâlnit cu acest procuror care și-a exprimat regretul că a fost obligat să dea această soluție netemeinică și nelegală, referindu-se că șeful său, procurorul Moldovan Ioan i-a impus această soluție.

Coroborând aceste aspecte cu declarația martorului avocat Horia Chivari (**anexa 11**), care a susținut în fața instanței că Buda D.V. i s-a destăinuit că „a fost obligat să formuleze denunț” împotriva mea, deoarece altfel s-ar fi dispus arestarea lui (în dos. nr. 56/P/2000) rezultă cumva faptul că între procurorul Ioan Moldovan și cei doi învinuiți-denunțători să fi existat o înțelegere prin care în schimbul denunțurilor formulate să li se fi garantat libertatea și mușamalizarea dos. nr. 56/P/2000? (ceea ce de altfel s-a și întâmplat).

Deși Ioan Moldovan, conform L78/2000 nu era competent să mă cerceteze (anexa 12), acesta totuși m-a cercetat încălcându-mi dreptul la apărare, recurgând la procedee abuzive și toate acestea numai pentru a-și atinge scopul de a se „împăuna” cu un „dosar bombă”, cum îi plăcea să se exprime. (Pe anul 1999, conform unei statistici a Ministerului Public, Moldovan Ioan se afla printre procurorii cu cea mai slabă activitate din țară, situându-se pe penultimul loc, statistică publicată M.Of din ianuarie 2000).

Am să vă descriu abuzurile la care am fost supusă de acest procuror în dosarul pe care mi l-a fabricat:

- nu mi-a permis să dau o declarație olografă (motiv de nulitate absolută a mandatului de arestare preventivă);
- în data de 15 mai 2001 am fost confruntată cu denunțătorii, care nesuportându-mi privirea l-au rugat pe procuror să mă oblige să stau cu spatele la ei, iar acesta imediat a luat această măsură, creându-le condiții optime pentru a minți;
- în data de 16 mai 2001, Moldovan Ioan m-a invitat în biroul său sub pretextul că am omis să semnez o pagină din procesul verbal de confruntare, iar când m-am prezentat, a încercat să mă constrângă să recunosc acuzele aduse. Fiindcă m-am opus și nu a obținut recunoașterea mea, s-a exprimat: „am să pun eu mâna pe tine și îți garantez că

atunci vei declara tot ce eu vreau". Deci pe acest procuror nu-l interesa aflarea adevărului. Încă o dovadă că acest dosar penal este înscenarea acestui procuror (acesta a fost unul din motivele pentru care nu m-am supus mandatului de arestare preventivă, mandat care era NUL. Numai în acest fel l-am putut împiedica pe acest procuror să mai fabrice „probe” împotriva mea);

- a pus în mișcare acțiunea penală înainte de termenul pe care el însuși îl stabilise pentru depunerea listei cu probele propuse în apărare, ceea ce pune în evidență și mai mult faptul că oricâte probe s-ar fi propus și oricât de concludente ar fi fost, eu tot **trebuia** să fiu trasă la răspundere penală pe baza unui plan dinainte stabilit;
- martorii propuși de mine au fost audiați cu exercitare de presiuni de natură psihică asupra lor, fiind amenințați cu arestarea, de către Moldovan, în situația în care nu declară așa cum li se cere (**anexele 13 și 14**);
- conform procedurii penale, apărătorii mei au solicitat să participe la efectuarea tuturor actelor de urmărire penală (**anexele 15 și 16**). În această situație **procurorul este obligat** de lege ca aceste acte să fie efectuate **numai** în prezența apărătorilor, altfel aceste acte sunt sancționate de lege cu nulitatea. Dar, cu toate că textul de lege este imperativ, nu numai că aceștia nu au fost anunțați să se prezinte la parchet pentru a participa la efectuarea unor astfel de acte procedurale (audiere de martori), dar când s-au prezentat au fost dați afară de către procuror;
- La confruntarea mea cu denunțatorul Buda D.V., procurorul Moldovan a refuzat să consemneze tot ce acesta a declarat (**anexa 17**);
- Ioan Moldovan s-a folosit de un martor foarte „prețios”, acesta nefiind altul decât fostul vicepreședinte al Tribunalului Bihor – Ioan Bruder, care potrivit declarației sale din 6 iunie 2001, s-a prezentat la parchet „din proprie inițiativă” (**anexa 18**) pentru a fi audiat, deși am demonstrat că mă aflu în relații de dușmănie cu acesta (**vezi dos. nr. 1/1998 a CSM**). Deși s-a putut demonstra și în cursul procesului penal că declarația acestui martor este născădă, instanțele au trecut cu vederea acest aspect, acordându-i importanță majoră;
- în faza de urmărire penală a fost audiat, de către procuror, cetățeanul maghiar Sandor Istvan în prezența a două persoane: o persoană fiind secretară denunțatorului Buda D.V., **martoră și ea în cauză**, iar cealaltă persoană fiind prietenul acestei secretare, folosit de procuror ca translator, deși acesta nu a depus jurământ și nici nu era autorizat de către Ministerul Justiției pentru a putea îndeplini o astfel de sarcină (**anexa 19**);
- arestarea s-a dispus precipitat și în condiții ciudate. Astfel, vineri 20 iulie 2001, Ioan Moldovan a dispus citarea mea pentru data de 24 iulie 2001 (**anexa 20**). În data de 21 iulie 2001, a emis mandat de aducere și deoarece în acel moment nu eram acasă, puțin mai târziu a emis mandat de arestare pe seama mea, motivând că m-am sustras de la prezentarea materialului de urmărire penală, prezentare care urma să se efectueze peste 3 zile, respectiv la data de 24 iulie 2001. Cu toate că nu s-a putut anticipa prezența sau absența mea în data de 24 iulie la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Oradea, emiterea mandatului de arestare dovedește faptul că această măsură era premeditată de mult timp, mandatul de arestare în alb fiind semnat fără dată de către ministrul Stănoiu și completat la data de 21 iulie 2001, contrar dispozițiilor legale (**anexele 21, 22, 23**).

Pe lângă toate aceste abuzuri săvârșite de procuror, nici instanțele nu s-au lăsat mai prejos.

Astfel, nici procurorul și nici cele două instanțe nu au putut demonstra că în această cauză ar fi întrunite elementele constitutive ale vreunei fapte penale. La infracțiunea de luare de mită

nu s-a putut demonstra că denunțatorii, care au pretins ca au dat mită, ar fi beneficiat de vreun serviciu. Aceștia au susținut că au fost obligați să dea mită pentru a nu fi schimbați din funcțiile de lichidatori. Ori, la data când ei susțineau că li s-a pretins mită (aprilie și începutul lunii mai 1999) am demonstrat ca nu puteam, conform L64/95 nemodificată, art.6, nici să-i numesc, nici să-i schimb. Acest atribut revenea tribunalului și nu judecătorului sindic. Cum se puteau simți acești lichidatori obligați să dea mită când ei cunoșteau foarte bine dispozițiile acestei legi și știau foarte bine că nu aveam competența de a-i schimba din aceste funcții? După modificarea L64/95 cu L99/99 și judecătorul sindic putea să schimbe lichidatorii, dar această hotărâre are calea recursului. Astfel, când am constatat că lichidatorul Bereczki Iosif și-a îndeplinit sarcinile în mod defectuos, l-am schimbat din funcția de lichidator, (anexa 24), dar această hotărâre a fost desființată pe calea recursului de către Curtea de Apel Oradea. Cu toate acestea, Bereczki Iosif nu m-a denunțat că ar fi dat mită pentru a fi menținut în această funcție. Nu era normal să mă denunțe imediat ce am dat această hotărâre?

S-a susținut că în data de 18 aprilie 2000 „ora prânzului”, cum a declarat Buda D.V., aș fi primit de la acesta o sumă mare de bani, undeva în oraș. Am dovedit cu înscrisuri (anexa 25) că în acea zi de 18 aprilie 2000, de la ora 11, m-am aflat în ședință de judecată, în calitate de președinte de complet, am avut 47 de cauze pe rol, din care am judecat 22, și nicidecum nu puteam fi în oraș să iau mită de la Buda D.V.. Cu acest înscris am putut dovedi nesinceritatea lui Buda D.V., înscris neluat în considerare de nici o instanță.

De asemenea am dovedit cu un înscris că în data de 20 aprilie 2000, cei doi denunțatori mi-au solicitat un „MIC” serviciu și anume să pronunț o hotărâre prin care să majorez creanța SC Valda Impex SRL la valoarea de 15 miliarde lei, fapt pe care l-am refuzat. Dacă în 18 aprilie aș fi luat mită, cum puteam ca după două zile să refuz pronunțarea unei hotărâri de majorare a creanței societății Valda la 15 miliarde lei? Și dacă, să admitem ipoteza, aș fi luat mită, nu era firesc să fiu denunțată imediat de Buda D.V. că mi-a dat mită? De ce primul denunț îl depune după 6 luni și numai când era cercetat de parchet la plângerea mea? Răspunsul este foarte simplu: nu au dat niciodată mită pentru că nici nu aveau pentru ce, de fapt în instanță au recunoscut indirect acest fapt deoarece nu s-au constituit părți civile (pentru aproape 40.000 \$), pentru suma pretinsă a fi fost mită. Cum puteau să renunțe la așa o sumă când tot timpul în denunțuri au subliniat cât de revoltați au fost că a trebuit ca din munca lor să-mi dea mita? Nu este un paradox?

În ce privește acuzația de luare de mită, aceasta este nesinceră, deoarece denunțatorul Buda D.V. a depus mai multe denunțuri a căror conținuturi se contrazic.

Astfel din actul „Autodenunț” datat la 27 septembrie 2000, act care nu poartă nici un număr de înregistrare (anexa 26), rezultă că i-aș fi pretins o treime din onorariul său. **Dar fără să-i spun direct**, a înțeles că dacă nu este de acord cu această propunere va fi schimbat din funcția de lichidator. **Fac precizarea că lichidatorii, conf. art. 6 din L64/95 nemodificată, erau numiți de Tribunalul Bihor și nu de judecătorul Sindic.**

În actul „Denunț” cu nr. 2778 din 23 octombrie 2000 (anexa 27) acest act este în contradicție cu primul, astfel:

- În primul act (anexa 26) se menționează că prima licitație de vânzare a societății în lichidare judiciară a început la data de „17 mai 1999” și continuă că „numai după începerea vânzărilor judecătorească mi-a atras atenția ca din onorariul”...
- În al doilea act (anexa 27) tot Buda susține „La începutul lunii aprilie 1999 judecătorească ... mi-a dispus ca din sume nete ... să-i dau o treime”
- În primul act a înțeles ca va fi schimbat, în al doilea act i s-a spus direct că va fi schimbat.
- În primul act susține că mi-ar fi dat suma de 634 mil. lei, iar în actul al doilea era 660 mil. lei

Pe pagina a doua a actului denunț (anexa 27) există o importantă contradicție între conținutul primului aliniat și conținutul celui de-al patrulea aliniat, astfel prima dată Buda susține că

până în noiembrie 1999 aş fi primit de la el suma totală de 185 mil. lei (100 mil, 75 mil, 10 mil), iar mai jos face precizarea că pe biletul cu calcul matematic (act pe care-l voi explica mai jos), calcul făcut de mine susţinea denunţatorul, eu aş fi recunoscut (prin acest bilet) că aş fi primit de la el 110 mil. lei, asta fiind până la 29 octombrie 1999. Dar de ce acum erau 110 mil. şi la precizarea anterioară erau 185 mil.? La pag. 6 din **anexa 29** Buda susţine că până la data de 29 octombrie 1999 „toate socotelile dintre mine şi ea **erau reglate.**” (?) Cum erau reglate? Despre ce sumă este vorba, despre 185 mil, despre 110 mil? S-a încurcat tare rău în propria lui minciună.

În actul **anexa 27** pag.2, alin.4, Buda spune „Precizez faptul că în luna aprilie 2000, **după ce am încasat o sumă mai mare de bani, m-a chemat la ea şi mi-a dat o hârtie ...** (calcul matematic)”. În actul „Denunţ” cu nr. 2641 din 6 noiembrie 2000, pag.3, alin.1 (**anexa 28**) spune „În data de 17 aprilie” a anunţat banca de faptul că avea nevoie să ridice a doua zi o sumă mare de bani. De unde ştia că era o sumă mare, dacă numai în 18 aprilie susţine că a primit biletul cu calculul matematic? De aici rezultă că a intrat în posesia acestui bilet înainte de ridicarea banilor din bancă şi nu după ridicarea lor, cum a declarat în actul **anexa 27**.

Cât priveşte suma de 375 mil. lei pe care susţine că mi-a dat-o în data de 18 aprilie, „la ora prânzului”, am dovedit instanţelor că în acea zi, după ora 11 am intrat în sala de şedinţă, am fost preşedinte de complet, am avut pe rol 47 de cauze din care am judecat 22 şi nu aveam cum să fiu în oraş să iau mită de la Buda D.V.. În nici o hotărâre nu se menţionează acest fapt sau să se motiveze de ce nu au fost luate în considerare actele instanţei, respectiv **anexa 25**.

Cât priveşte biletul cu calculul matematic (**anexa 30**), acesta a fost scris de mine, conţinutul lui fiind dictat de Buda în iunie 2000, în perioada alegerilor locale, când eu şi colega mea am fost mutate într-o cămăruţă din spatele biroului preşedintelui instanţei. Locul fiind foarte mic, cele două birouri erau încărcate cu dosare, Buda încerca să scrie ceva pe o hârtie şi nu avea loc, rugându-mă să îl ajut să-şi facă un calcul, deoarece pe birou aveam şi un mic calculator.

Vă rog să observaţi că în procesul verbal de confruntare din 15 mai 2001 (**anexa 34**), Buda a afirmat că datele şi valorile de pe acest bilet coincid cu datele şi valorile din rapoartele de distribuire depuse de lichidator în dosarul judecătorului sindic şi că eu le-aş fi copiat datele de pe aceste rapoarte când am conceput biletul. Susţinerea este mincinoasă şi voi demonstra asta cu propriile argumente ale denunţatorului Buda.

Astfel, vă rog să observaţi că prima poziţie de pe bilet poartă data de 29 octombrie, dar dacă analizăm actul (**anexa 31**) act pe baza căruia Buda a încasat un onorariu de 750 mil. lei (pag.2), **acest act nu poartă nici o dată.**

La a doua poziţie de pe bilet, corespund atât data cât şi valoarea onorariului cuprins în raport (**anexa 32**).

A treia poziţie de pe bilet poartă data de 14 aprilie 2000, dar al treilea raport poartă data de 31 martie 2000, în plus, la a treia poziţie de pe bilet nu corespunde nici valoarea onorariului lichidatorului cu cea înscrisă în raportul de distribuire din 31 martie 2000 (**anexa 33**). Aceste discordanţe le-a putut explica numai Buda, cu ocazia confruntării (procesul verbal din 15 iunie 2001, pag.4, al. penultim – **anexa 34**).

Precizez că eu nu am exercitat niciodată profesia de avocat şi nici nu ştiam care este obligaţia unui avocat către barou. Dar, tot denunţatorul Buda este acela care recunoaşte în **anexa 34**, pag.3, al.2 **că procentul „de 55%” era valabil pentru anul 1999.** Vă rog să observaţi că primele două poziţii de pe înscris sunt venituri realizate de Buda în anul 1999, deci încă o dovadă că el personal ştia de ce a dictat acest coeficient.

Menţiunea „primit” înscrisă pe bilet nu dovedeşte faptul că persoana care a scris acel bilet ar fi primit suma de 110 mil. lei mită. Dar cea mai importantă menţiune de pe bilet este cuvântul „achit” (achitat) care este înscris la ultima operaţiune aritmetică, cea de scădere, în dreptul sumei de 110 mil. lei. Din analiza acestui cuvânt rezultă că persoana care a gândit şi conceput conţinutul biletului a făcut o plată de 110 mil. lei, ori eu nu făcusem nimănui o astfel de plată.

Se mai ridică o întrebare şi anume aceea cum a putut Buda în lunile aprilie 1999, iunie 1999 să-mi dea mită, când primul său onorariu de 750 mil. lei i-a fost atribuit prin raportul ce poartă pe

bilet data de 29 octombrie 1999? Buda mai face o declarație (**anexa 35**) după care în dos. nr. 56/P/2000 s-a dat rezoluția de N.U.P (**anexa 10**).

La fel, și denunțatorul Bereczki Iosif s-a dovedit a fi nesincer, de profesie economist și mulți ani a fost expert contabil, **o persoană care nu ar avea voie să se încurce în cifre**. Astfel în actul „Autodenunț” (**anexa 36**) pag.2 susține că în anul 1999 m-a mituit de 3 ori cu sumele 20 mil., 20 mil., 10 mil. (total 50 mil.), în anul 2000 m-a mituit de două ori cu câte 35 mil. și 40 mil. (total 75 mil.), pe când în actul „Denunț” (**anexa 37 – tabel**) nr. 2776 din 23 octombrie 2000, susține că m-a mituit cu alte sume, respectiv în anul 1999 cu 22 mil. și cu 58 mil. lei, în anul 2000 nu m-a mai mituit de două ori așa cum a susținut în autodenunț, ci de 3 ori, respectiv 44 mil., 40 mil., 42 mil. lei. **Vă rog să observați cât de „sincer” este acest denunțator. Deși lui nu i s-a înmănat nici un biletel, își face el calculul după modelul prezentat de Buda și numai așa a putu să-și dea seama cu cât m-a mituit. Ce dovadă mai elocventă pentru înscenarea dării de mită mai poate exista?**

În actul „Autodenunț” (**anexa 36**), Bereczki susține „condiția pentru această majorare” (a onorariului) a fost aceea că trebuia să-mi dea mită 30% din câștig, dar nu precizează că ar fi fost amenințat cu schimbarea din funcție. Dar, după câteva zile și-a „amintit” când a redactat actul „Denunț” (**anexa 37**) că din sumele încasate (fără să mai fie o condiție pentru majorarea onorariului) a trebuit să-mi dea mită, amintindu-și că a înțeles că altfel va fi schimbat din funcție.

O altă discordanță în declarațiile acestui denunțator este aceea dintre: declarația lui făcută la Parchet la data de 11 aprilie 2001 (**anexa 39 pag.4**), cea făcută cu ocazia confruntării 15 mai 2001 (**anexa 40**) și cea din fața instanței în 22 noiembrie 2001 (**anexa 38**). Astfel, la data de 11 aprilie 2001, (**anexa 39 pag.4**) Bereczki, referindu-se la acuzația lui Buda că în ianuarie 2000 mi-ar fi adus la birou suma de 100 mil. lei, declară: ... „arăt că este foarte posibil, dar eu personal nu am observat acest lucru, de altminteri nici nu am vrut să știu, în principiu mă jenam de asemenea chestiuni neexistând secret în această privință”(?). Păi dacă nu exista nici un secret în această privință, cum se mai putea simți „jenat”?

Cu ocazia confruntării dintre mine și denunțatorul Bereczki, referindu-se la aceeași acuzație făcută de Buda, declară: „Am cunoscut ea în pungă sunt 100 mil. lei, întrucât pe scări m-am întâlnit cu Buda. Dar niciodată Buda n-a declarat că s-a întâlnit pe scări cu prietenul său Bereczki (proces verbal de confruntare – **anexa 40, pag.3**).

În fața instanței Bereczki mai face o precizare de-a dreptul ciudată, referindu-se la aceeași acuzație a lui Buda ... „mă întâlnisem cu avocatul Buda pe scări, dar eu am intrat în biroul inculpatei mai repede, ca să nu fim văzuți împreună. Oare de ce? (**anexa 38, pag. 7**).

Instanțele au reținut că aceste declarații deosebit de „sincere” au fost probe certe și concludente; la fel au fost apreciate drept probe și procesele verbale de confruntare, deși eu nu am recunoscut nimic cu ocazia confruntărilor; instanța a transformat în probă în favoarea acuzării obligația mea de serviciu, privind semnarea tuturor ordinelor de plată pentru toate plățile pe care le efectuiam în procedura lichidării judiciare, deoarece eram singura persoană care aveam specimen de semnătură asupra contului judecătorului sindic. O altă probă importantă pentru instanță, tot în favoarea acuzării a fost un experiment judiciar efectuat de procuror (**anexa 41**).

În ce privește abuzul în serviciu, menționez că eu în primul rând nu puteam fi subiectul acestei infracțiuni, deoarece nu eram funcționar public, ci eram un membru al puterii judecătorești.

Măsura prin care am dispus vânzarea resturilor societății în faliment putea, conform art. 7 din L64/95 republicată, fi atacată cu recurs la Curtea de Apel Oradea, dar nici un creditor nu s-a folosit de această cale de atac.

Instanțele nu au luat în considerare faptul că împotriva activității de jurisdicție desfășurată de un magistrat se pot exercita doar căile de atac prevăzute de lege. Greșita interpretare ori aplicare a legii, sau aspectele de netemeinicie în soluționarea unei cauze nu pot constitui temei pentru tragerea la răspundere a unui judecător, întrucât s-ar aduce atingere principiului independenței magistraților. Condamnarea la închisoare a unui magistrat pentru presupuse greșeli în aplicarea normelor legale constituie un precedent deosebit de grav și periculos pentru activitatea magistraților. Modul de

soluționare a unei cauze, legalitatea unor măsuri luate de către magistrat pot fi cenzurate într-un cadru jurisdicțional numai de către o instanță de control judiciar.

Am demonstrat instanțelor că am procedat perfect legal când am dispus și am efectuat vânzarea activelor societății în faliment. Astfel prin încheierea din 15 mai 1998 (**anexa 42**), adunarea generală a creditorilor și-a dat acordul „să se vândă activele potrivit legii, fie global, fie pe bucată, fie prin licitație, fie direct, lăsând la aprecierea judecătorului sindic, metoda cea mai rentabilă și cea mai rapidă”.

Prin încheierea de la 16 noiembrie 1998 am solicitat Tribunalului Bihor (**anexa 43**) să autorizeze vânzarea directă a bunurilor mobile și imobile a debitoarei, autorizare care a fost încuviințată prin încheierea din 19 noiembrie 1998 (**anexa 44**).

Am invocat disp. art. 84 al.3 din L64/95 republicată, care dispune „Judecătorul sindic va putea dispune vânzarea de bunuri importante din averea debitorului – terenuri, fabrici, instalații – numai cu acordul prealabil al adunării creditorilor”.

Aceste probe nu au fost luate în considerare de către nici una dintre instanțe, în nici una dintre hotărâri nu se face nici măcar o mențiune asupra lor.

Menționez că denunțatorii nu s-au constituit părți civile în cauză, deși suma pretinsă ca dată mită se ridica la valoarea de 40.000 \$. O adevărată avere. Oare de ce nu le trebuiau acești bani? Este cumva o recunoaștere indirectă a faptului ca nu au dat mită?

Menționez că la sfârșitul lunii aprilie 2001 a venit la Curtea de Apel Oradea D-na Ministru Rodica Stănoiu. I-am solicitat o audiență de câteva minute, a fost amabilă și m-a primit în biroul președintelui instanței. Am început să-i explic că mi se înscenează un proces penal monstruos cu complicitatea procurorilor Moldovan și Mirișan. D-na Ministru, în mod vizibil s-a enervat și m-a întrebat: „la spune-mi mai bine în ce relații ești tu și Pop Blaga cu Dl. Valeriu Stoica?”. I-am răspuns că nu există nici o relație, sau dacă se poate numi relație aceea de la ministru la simplu magistrat. Atunci mi-am dat seama că o deranja faptul că Dl. Ministru Valeriu Stoica a refuzat să dea aprobare ca eu și colega mea să fim cercetate penal pentru pronunțarea unor soluții legale și temeinice.

După judecarea procesului penal (sentința penală nr. 24/2001 – **anexa 45** și decizia nr. 2562/2003 – **anexa 46**) la Curtea Europeană a Drepturilor Omului am înregistrat cererea mea nr. 36110 din 16 octombrie 2003 (**anexa 47**).

La data de 20 ianuarie 2009 mi s-a comunicat un act (**anexa 48**) în care la pag.3, capitolul „Plângere” sunt menționate 12 puncte supuse judecării, din care punctele 8, 9, 10 sunt o dezvoltare a cererii inițiale. Din hotărârea pronunțată rezultă că au fost supuse judecării numai punctele 6 și 12. Deși în cererea inițială am invocat la cap. III pct. 15 (**anexa 47**) încălcarea art. 6 § 2 din Convenția europeană a drepturilor omului, completul de 7 judecători nu s-a pronunțat asupra acestei cereri, dar persoana care a motivat hotărârea și-a permis de una singură să judece acest punct (**anexa 49** – pag.17, punctele 83 și 84).

Împotriva acestei hotărâri am formulat singura cale de atac, respectiv cererea pentru retrimiteră a cauzei în fața Marii Camere (**anexa 50**), cerere care mi-a fost refuzată fără nici o explicație.

Practic am rămas cu plângerea nesoluționată la C.E.D.O..

Poate că nu am reușit să fiu destul de explicită sau poate mi-a scăpat vreun document la care să fac referire, de aceea, dacă pe parcurs doriți explicații în plus, sau vreun document, vă rog să mi le cereți.

Vă mulțumesc din suflet pentru răbdarea de care ați dat dovadă la studierea acestui material.

Vă rog să primiți, Doamnă, asigurarea distinsei mele considerații.

Mariana Marinescu

